

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. LI. Graues aliquæ sententiæ ex literis eius ad ægrotos & afflictos,
quibus illos consolabatur, excerptæ

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

h Paral. 19.
13.

dux fratri suo dicebat: h confortare & agamus viriliter pro populo nostro & pro vrbibus Dei nostri: Dominus autem, quod in conspectu suo bonum est, faciet. Hæc omnia docebat P. Balthassar eos, qui orationi studebant; quæ & ipse cordi suo valde affixa conseruabat. Quare cum huiusmodi resignatione ac fiducia præclara aggressus est, vt vidimus, in bonum animarum, facinora cum foelici ac prospero euentu.

CAPVT LI.

*GRAVES ALIQUAE SENTENTIAE
circa resignationem, ac de prouidentia di-
uina fiduciam, ex literis eius ad agro-
tos & afflictos, quibus illos con-
solabatur, excerptæ.*

Cap. 27.

VAMVIS P. Balthassar gratia & prudentia valeret, vt supra est dictum, in scribendis literis ad renocandos lapsos, & extimulandos torpentes & pusillanimes: non tamen minus valebat ad consolandos & animandos ægrotos & afflictos, vt qui experientia didicerat, quid esset ægrotare, & tribulari; ex qua experientia deducebat monita & consilia, quæ reliquis daret. Hæc autem præcipuè erant, (vt supra est dictum) resignatio, & conformitas cum voluntate Dei, & suauissima eius prouidentia, in qua totum solatium suum constitutum habebat, cum ægrotaret, aut aliàs tribularetur: & eadem ratione consolabatur suis literis ægrotantes & afflictos, varijs valdeq; iucundis modis, quorum
bonos

bonos aliquos bolos hic proponemus, ad maius nostrum solatium & commodum.

§. I.

CUIDAM nobili personæ tertianæ febris laboranti has scripsit sententias: Sancta Gertrudis in quadam extasi, diuinitus fuit edocta Deum D.N. qui summa est bonitas, eodem amore, quo hominem condidit, dispensare, ac disponere, quæcunq; illi mittit, tam aduersa, quàm prospera, in vtrisque respiciens maius illius bonum. Ex quo sancta illa deducebat: valde cæcos illos esse, qui non delectantur, ac se valde foelices iudicant, cum talia ipsis ex amore adeò intenso proueniunt. Tu autem, bone Domine, non ex illis cæcises; sed (quæ magna est Dei bonitas) ex benè ab ipsomet edoctis; ut ex hac tantæ lætitiæ materia intelligas, te ab ipso amari, & amicè ac beneuolè tractari; & seueras hæc febres argumentum reputes teneræ gratiarum actionis: siquidē habet aliquid eius amoris, quem S. Laurentius ostendit erga Deum, cum ipsam craticulam, in qua vrebatur, conuertit in laudes Dei, dicens: *affatus, Domine, tibi gratias ago.* Ago & ego illas infinitæ charitati: quod te ita præuenerit in benedictionibus dulcedinis, ut in hac probatione fidelis inueniaris. Cuidam alteri valde illustri in eundem sensum scripsit. Magnū, inquit, indicium, quod statio ista tua Deo placeat, est pax & tranquillitas, quam ipse in ea tibi dat, adeo continuatam, ut quasi centrum tuum esse videatur. Gratissimus nuncius fuit mihi, optanti, te in omnibus gubernari regula adeò infallibili: quod si hanc stellam tanquam polum sequaris, ex omnibus calamitatibus foeliciter licebit exire: ne

*Salmant. 19.
Aug. 1574.*

*Salmant. 1.
Martij 1576.*

ne possint vlla aduersa solidum tuum solatium diluere, idque meritò: nam, cui Deus oculos aperit ad discernendum, quantum bonum in ipso habeat; etiam aperit, vt eodem lumine, videat, quantum valeant & æstimari debeant omnia poenalia & aduersa; & agnoscat, ea esse instar velocium Postarum, quibus ingentia spatia, quæ inter animas & ipsum interiacent, velocissimè percurruntur; & eum, qui dicat ea esse impedimenta ad progressum retardare; iniuria afficere diuinam prouidentiam, si quis enim proficere cupit, ei que placere, quem meritò debet plus quàm se ipsum amare: meritò etiam occasiones illas desiderabit, in quibus ei placere possit: quæ occasiones cum sint euentus illi, quos cæcus mundus infelicitates, infortunia, & q̃nera appellat; ea ipse talia non iudicabit; sed Dei studia & fauores in se reputabit, & quidem eo maiores, quo illa grauiora erunt.

CVIDAM Religioso hæc scripsit: corporis laborem & maiorum adhuc animæ sustinet R. V. vtrumq; à Dei dulcedine ita ordinatum, vt ipsummet Deum tecum habeas. Memini Christum D. N. S. Gertrudi aliquando dixisse: quando animam quampiam virtutibus vacuam videbat, se ad eam deduci, eò quòd eius delitiæ sint esse cum filiis hominum, quos in corpore doloribus & tribulationibus; in spiritu verò turbationibus replet, & quidem interdum multò grauioribus, quàm essent priores, vt viam venturo ipsi sternant; & ad afflictam animam vocent, excitatis ad ipsum Deum clamoribus, cum antea nec voces essent, nec

a Psal 33. 19. sensus; ait enim Scriptura: a prope esse Dominum
ijs,

ijs, qui tribulato sunt corde, & ipsemet dixit: b cum ^{b Psal. 90.}
ipso sum in tribulatione. Hæc est pressuræ tuæ cau-
 sa, non odium; non abiectio est benevolentiae
 Dei, sed eius dulcedinis amplexus; qui eò maio-
 ri debet esse venerationi, quò strictior est, & com-
 pressior: hoc enim indicium est, quo ipsæ crea-
 turæ inter se mutuum amorem manifestant. Si tua
 crescit ærumna; crescat & fides in Deum, quæ ad-
 feret sanitatem: ita enim Apostolus de alijs infir-
 mis benè credentibus: *c fide conualuerunt de in-* ^{c Hebra. 11.}
firmitate: Non vult Dominus botrum adeò im-
 maturum decerpere, quem pro sua oblectatione
 condidit. Quod si purè ob ipsius obsequium viue-
 re optas: tutò potes id desiderare, ac petere: non
 enim ex eo offenditur Dominus, sed complacet
 sibi. Eidem quoque sanctæ Gertrudi dixit: quòd
 pietas amoris sui, quo animarum salutem deside-
 rabat, ipsum cogebar, tãquam obsequium ipsum
 met quærendi, acceptare iustorum desideria, qui-
 bus non inordinate aliqua propria bona quære-
 rent: & si qui corporis morbis aut spiritûs deso-
 latione, aut similibus alijs pressuris grauati, sa-
 nitatem desiderant, aut eiusmodi calamitatibus
 liberari: ego, vt iuxta magnitudinem amoris, quo
 illos prosequor, copiosissimè remunerem eorum
 desideria, reputo, quasi me ipsum quærant. O ver-
 ba cordialis verè consolationis, pro eo qui sentit
 in se, quòd ab ipso audiuit! compatio, quòd in
 isto sis statu, expertus sum enim, quanta sit ho-
 minum imbecillitas cum Deus illos proprijs vi-
 ribus relinquit, vt clarissimè deprehendant,
 quàm parum sine eo possint, quem, vt sibi ipsis
 innitantur, deserunt: Cum igitur ego ad portas
 mortis

Gen. 22. 10.

mortis peruenierim, sicut tu, viuo tamen: redeas & tu ad te ipsum, vineque confidens, quod poteris esse sicut ego; & vires habere adhuc maiores: respira & te ipsum consolare, sciens ad sanitatem & alia, quae desideras, citius, & cum maiori tua voluptate impetranda, illud esse aptum medium, ut cum Deo te geras reuerenter, liberaliter & ingenuè te liberae eius voluntati ac nutui tradens: nam donec Deus id à te obtineat, scito, ipsum permissurum, ut ad mortis portas proximè accedas; quem si resignatum viderit, & promptum ac paratum: audies ipsius Dei responsum sicut Abraham audiuit Angeli, cum *extendit manum & arripuit gladium, ut immolaret filium suum: cum dixit: non extendas manum tuam super puerum* non enim aliud quærebat Deus, quam tuam probare fidelitatem, quam cum iam videt, iubet, filio prætermisso, victimam offerre ex ariete, quem coram te habes. Nouerat bene Deus, absque tali probatione, quo usque Abrahami fidelitas esset progressura; sed ipse non sciisset, an tantam haberet virtutem, nisi Deus ad extremum illud perduxisset; nec tantum fuisset ipsi ex filio solatium, si parcum se tardumque erga Deum exhibuisset; & aliquid ex parte sua prætermisisset, quod ad eius obsequium facere potuisset, qui adeò benignè ac liberaliter filium ipsi superstitem, & cum tanta gloria sua reliquisset. Nul- lum, mihi crede, aptius inuenies compendium, quo ab ista pressura expediaris; nec magis ad tuum palatum, quando sanitas redierit. Projicias te clausis, ut dicitur, oculis in manus Dei, in quibus

quibus tutus omnino eris, quòd non tibi malè cedit: siquidem illæ, vt temporaneam & æternam tibi requiem promererentur, voluerunt cruci configi.

§. II.

BINAS alias scripsit valde pias de eodem ^{22. Maij.} argumento ad duas nobiles Dominas. Ad al- ^{1572.} teram hæc dicit: In tuis literis legi multas ærumnas, quibus premeris; & credidi plures adhuc esse ac grauiorès, quàm illæ sint, quas infinuasti: si enim exprimi potuissent, non censerentur valdè graues. Memineris: dulcedinem, quam à Deo speras, hanc & similes alias habere qualitates, quæ eius magnitudinem præstantiamque ostendant. Spectaculùm (ait S. Augustinus) sperant iusti se visuros, tantam in se continens dulcedinem, vt licèt magnam esse cogitari possit: quàm tamen magna sit, assequi non liceat. Nescio, quid dicam de tot ærumnis, quas Deus in te accumulat: nisi illud Dauidis, qui de eo dicit: *a congregans sicut in vtre aquas maris: ponens in thesauris abyssos.* ^{a Psal. 32. 7.} Sicut enim tantam aquarum multitudinem in vtre, vas aded paruum, infundit: ita ingentem rerum multitudinem in animam; singulas ex se quidem insipidas; sed alteram altera amariorem: & in his ait ponere DEVM abyssos thesaurorum suorum. Thesauros vocat consilia sua, arcana sua, & dispositiones non satis à nobis intellectas, quibus vitur ad nos promouendos in bonum, & animas nostras perficiendas, & merito talia consilia vocantur earum thesauri: quia ab
eis

eis omnes earum diuitiæ, omnis felicitas, & quidquid eas docet, & subleuat proueniunt. In huiusmodi igitur thesauris, (ait Dauid) Deum ponere abyssos: quando multas ærumnas & calamitates congregat in aliqua anima. Stupendum hoc verbum est! quod, nisi ipse legat & explicet, obscurum valde manebit. Pulsa ad eius fores, quas non aperit absque mysterio: & interim donec aperiantur, venerare in silentio arcanum, quod mens tua assequi non potest, magno desiderio tenetur Deus videndi in nobis filij sui imaginem ad viuum depictam. Quod si nos videre vult solos, & ærumnis contritos & oppressos, non alio tendunt eius curæ & cogitationes, quam ut illa imago in nobis perficiatur. Postquam eius filius (in quo valde sibi complacet) insignia illa induit, quæ Fides nos docet, ac prædicat; non potest illi placere, quod nos eisdem indui non studeamus; & quod, eum ipse nos eis induerit, nos genua non flectamus, & cum magni amoris ac reuerentiæ significatione gratias non agamus. Non sunt hæc ut solum ita dicantur; sed ut verè sentiantur, & ex eis nostri cordis solatium hauriatur. Siquidem Deus noster, qui non bis punit id ipsum: cum semel id facit, expurgat desolatione temporali, quod fuisse æterno igne puniendum; & abluit aquâ rosaceâ, quod fuisse sanguine crudelibus cruciatibus effundendo, purgandum. Ei, qui Dei amorem habet, & per eum sentit diuinam maiestatem huiusmodi mittere excitatores; non sunt aliæ considerationes necessariae, ut eosdem amet & adoret. Omnes illos reputat gratias, omnes nuncios celerrimos, ignitos carbores, ingentia

gentia lumina, ipsius Dei in se benevolentia; omnes accipit tanquam amoris eius sagittas, quæ quantumvis ipse sit durus, non tamen sinunt esse saxum. Eò te Deus noster dirigit; quare, nisi eius amore inflammeris, timeas. Eò ipse hascetuas dirigit ærumnas, & calamitates. In quibus, nisi aduertas eius fauores ac delicias; gemas, tua peccata; quæ velà sunt super oculos tuos, & impediunt videre felicitatem ac diuitias mediocrium aptorum adeò & commodorum, quibus vitur Deus, ad altissimum finem suorum consiliorum. Quousque hæc intelligas, Deus te faciet vacillare; donec hoc tibi sapiat, Deus te amaricabit; donec magni hoc facias, Deus attendet, vt te amplius humiliet; donec eius consilia ac dispositio tibi placeant, quæcumque desideraueris, evanescent; quidquid acciderit, displicebit; omnia tibi contra votum, & palatum euenient; omnia tibi deerunt: quia tu ipsa in ea re deficiis, quæ sola sufficit fatiare, honorare, ac docere possidentem. Hinc S. Augustinus in illa verba Davidis: *b exquisivi Deum, & exaudiuit me*, ait: qui non exaudiuntur, non Deum ipsum, sed alia ab ipso bona querunt: & quoniam iniuriam Deo inferunt, volenti se in amore suis donis præferri, illi ita puniuntur, vt illa non consequantur, & à familiari eius amicitia repellantur. Tali poena merito puniuntur talis temeritas. Fusior hic est discursus, sed studio feci, vt in alijs breuior sim; & quod cupiam in te perficere quod cœpit Deus. Doleo, quod tot obruaris molestijs; sed plus illud sentio: quod, licet scribas, te ex parte earum thesauros agnoscere, ea pars adeò sit parua, vt mihi satis non sit. Ardes

P p

qui-

quidem, sed parum; lucas, sed modicè: hæc enim ita accipere videris, quasi parum in eis positum arbitreris. Cum bona tua venia, videris mihi, nec tuam paupertatem agnoscere; nec diuitias, quas Deus tibi offert, intelligere; ex quo prouenit, vt non tanti facias, pro vt par est, quod Deus mittit; neque cum eo amore, quo ille id mittit: ac propterea vereor, ne hac via ipsum Antidotum conuertatur in venenum; & parum proficiat is, de cuius vita agitur: nisi, quod iam obtinuit, magni faciat.

* Metine vlt.
Mart. 1572.

ALIAE literæ tales sunt: Deo sit laus, quòd tui non obliuiscatur. Qui oculos habet ad videndum, (vt ait S. Augustinus) postarios Dei cursores reputat ægritudines, per quas celeri cursu ad eum curritur: nam, vt animas ad meliora promoueat, studio illas mittit, arguens & castigans quos amat. Nec volo te ignorare, conceptum animo meo solarium, ex cognitione consiliorum Dei circa res tuas, non fuisse imminutum ex recentis tui vulneris cognitione: vt ex hoc intelligas, quali te amore prosequar. c. *Liur vulneris* (ait Spiritus sanctus) *abstergit mala*. Intellige sententiam, & experieris Dei studium & fauorem. Est enim sensus: iliacus morbus & dolor; & animæ sanitas: non censentur caro pretio haberi animæ bona, quæ corporis doloribus & incommodis comparantur. Perge in bene circa tuam renunciationem coeptis: hæc enim lectio tibi nunc prælegitur. Cum igitur initio statueris, Deum solum sine alio adiuncto comite quærere, eumque inuenieris: noli nunc alium adiungere, ne iniuriâ eum afficias. Hoc ipse vt impediât, te præuenit, decorem aufe-

c Prou. 20.
30.

auferendo. d Nolite (inquit sponsa illa sancta) *me d Cant. 1.6.*
considerare, quod fusca sim: quia decolorauit me sol.

Nec alius eius loco; nec cum ipso alius simul quærendus: nam primum falsitati & fraudi; secundum impuritati tribueretur. Ne hanc illi iniuriam aut notam inuras. vt alium quempiam simul mensæ cum illo assidere facias. Petas ab eo obnixè vt in anima tua requiescat. & si fortè dubitas, quomodo id facies: ipsum interroga: quod si reuerenter ac demissè feceris, internum hoc responsum accipies: sine, filia, me agere circa te quod ego volo: plurisque illud facias, & præferas omnibus alijs donis, quæ tibi largiri potest, siue temporalia, siue æterna: sic enim & ille contentus tecum erit; & tu ditior euades, magisque proficies. Discas amplè de rebus eius sentire, credens de omnibus eius operibus, quod seruus eius Moyses dixit: quoniam e Dei perfecta sunt opera, *e Deut. 32.*
& omnes via eius iudicia recta & iusta. Cumque il- 4. 19.
 le in filiam te susceperit: noli eius iram irritare: nam id obseruabit, teque ad viuum punget, ac puniet: quemadmodum de alijs refert Scriptura sacra: *Vidit Dominus, & ad iracundiam prouocatus est: quia prouocauerunt eum filij sui, & filia.* & simul attende: cum quanto rubore audienda sint verba, quæ paulò inferiùs subiecit: *Infideles filij.* & quò ampliùs in huius Domini seruitio, & amplectenda eius voluntate profeceris: eò maior tua erit apud me opinio, & æstimatio maiori: quamuis & nunc non sit parua.

H v i v s m o d i rationibus utebatur sanctus hic vir ad consolandum suauiter, & efficaciter infirmos & afflictos; vt prouidentia diuina si le-

Pp 2 rent;

rent; suamque voluntatem diuinæ semper accom-
modarent: à qua didicerat experientiâ, nostrum
dependere remedium & solatium; & eandem so-
lere aduersa in prospera commutare; quemad-
modum in seipso expertus est, uti iam vidimus.

C A P V T LII.
PROFICISCITVR TOLETVM,
*vbi prouincialis Officium auspicatur,
& quarto mense vltimum diem
obiit Belmontij.*

1580.

VM P. Balthassar adeo esset be-
nè probatus, ac resignatus, & in
eo perfectionis gradu, quem
vidimus: voluit Deus D.N. fru-
ctum iam maturum, adeoque
grati saporis pro mensa cæ-
lesti, decerpere. Nam quemad-
modum laborem Peruanæ profectio-
nis, ut ibi
Prouincialis munere fungeretur, tanquam me-
rendi materiam ei obtulit: (siquidem, quod in se
fuit, prompta ac generosa voluntate eam acce-
ptauit) ita voluit eiusdem merita multum augeri
ex illa promptitudine, qua se obtulit ad idem
Officium per triennium in Prouincia Toletana
obeundum, acceptans eius laborem paulò plus
quàm trium mensium, vbi mortuus est tanquam
bonus miles in ipso conflictu, fideliter munere
suo fungens.

ELAPSA igitur quadragesima Anno 1580. di-
scessit Villagarcia cum ea præparatione, quam
retu-